

Gewapend met een blocnoteje reed de dicteemaker in zijn deux-chevauxtje op zijn qui-vive door zijn domicile. De Hilversummer had van een Bussumer gehoord dat er in zijn woonplaats iemand met de aloude mo A-akte Nederlands woonde, die als het ware kon macrameeën met Standaardnederlandse woorden.

De dicteeschrijver wilde maar één ding: geen excellerende participanten met nul fout. Daarom was hij op zoek naar hulp voor het creëren van zinnen vol trucbommen in jip-en-janneketaal anno 2016. Door te e-mailen met de fetisjisten had hij alras door of hij met een lul-de-behanger of met een goudenmedaillewinnaar te maken had.

Na de gouden tip kwam hij in contact met een man die simpele zinnen maakte met woorden als Bijbeltaal, bijbelsloten en Bijbelkennis. Bladzijdelang wist deze met een harrypotterbril uitgedoste man te rock-'n-rollen met woorden die alledaags klinken, maar die je geest in een houdgreep houden.

Hij vindt het supervetcool om de professionals sacherijnig [chagrijnig] achter hun pince-neztje te laten fronsen. Hij wil geen heintjedavidseffect, hij wil een echt afscheid van de wandelende encyclopedieën die, geloof het of niet, rareiteiten als geëikel met gefilte fisj, religieus gezien direct indelen als onjoods, maar wat betreft het Joodse volk als on-Joods.

De schrijver ziet dat steeds dezelfde mensen ertussenuit knippen met de beker en dan haastje-repje naar een volgend dictee gaan, het is bij de konijnen af. Maar is hij een donquichot als hij probeert het tij te keren? Is zijn nieuwe dictee toch weer een eerstesteenlegging voor een nieuwe zege van een pseudowetenschappelijke pseudo-intellectueel?

De schrijver glimlachte en wenste zich ten langen leste niet te encaïlleren met bijzaken. Het goede doel gaf hem een ravissant gevoel. Schrijven voor mensen die zich aanvankelijk een schlemiel voelden, maar door dictees als deze directbetrokkenen worden bij de krankjorume wereld van de taal.